

A BÖRTÖN

Wilhelm Busch

Bizonyára mindannyian tapasztalták már, milyen végtelenül magányos tud lenni az ember... Engem az élet nagy, sötét mélységekbe is dobott. Ültem náci börtönökben a hitemért. Voltak órák, amikor azt gondoltam: még egy lépés, és benn vagyok az örület sötét birodalmában, ahonnan nincs visszaút. És akkor jött Jézus! Minden elrendeződött. Bizonyosságát adhatom.

Átélttem egy estét a fogházban, amikor elszabadult a pokol.

Átmenő szállítmányt hoztak, olyan embereket, akiket koncentrációs táborokba akartak továbbítani, akiknek semmi reményük sem volt többé a szabadulásra. Ezekre az emberekre egy este rátört a kétségbeesés. Mindenki ordított. El sem tudja képzelni ezt, aki nem volt ott. Egy egész ház, tele a kétségbeesés zárkáival, ahol mindenki kiabál, dörömböl a falakon és ajtókon. Az örök idegesek, revolverekkel a mennyezetre lőnek, körbe rohanganak, egy embert összevernek.

Én a cellámban ülök és azt gondolom: ilyen lesz a pokol!

A helyzet leírhatatlan.

Ekkor eszembe jut: Jézus! hiszen Ő itt van.

Halkan, egészen halkan azt mondtam a zárkában: 'Jézus! Jézus! Jézus!' -

És pár perc múlva csönd lett. Hozzá kiáltottam, ezt senki sem hallotta, csak Ő, - és a démonoknak távozniuk kellett.

Azután hangosan énekeltem - pedig szigorúan tiltva volt. Jézusról szólt az ének. Mint egy imádság. Minden fogoly hallotta. Az örök egy szót sem szóltak, pedig hangosan énekeltem.

Akkor megéreztem valamit abból, hogy mit jelent, ha valakinek élő Megváltója van...

(Wilhelm Busch: Jézus a mi sorsunk c. könyvből)

Forrás: www.keresztenydalok.hu